

[Kristen Amby.]

bestemmelse ment, at også en administrativ frihedsberøvelse skal prøves af retten den nærmest følgende søgnedag. Jeg har nok set de begrundelser, der gives fra ministeriet for at fastholde 5 dages fristen, men jeg synes ikke, de er tilstrækkelige.

I sig selv er administrativ frihedsberøvelse altid farlig, selvfølgelig mindre farlig i et demokratisk land end i et diktaturland, det er ligetil, men når man har valgt og med rette valgt i den nye grundlov at indføre en positiv bestemmelse, hvorefter sådan frihedsberøvelse skal prøves ved domstolene, burde man efter min mening, særlig når der har været anledning til det ved den anvisning, landsretten har givet, have gjort denne frihedsberøvelse så konform som muligt med den frihedsberøvelse, der sker for lovovertrædere, der bliver fængslet.

Jeg har ikke i sinde at rejse stor blæst om det spørgsmål; jeg tror, man har truffet sin afgørelse, men jeg håber rigtignok, hvis man til sin tid når til det samme resultat som landsretten — og den må virkelig vide, hvad den har villet, og hvad den har ment at kunne tage ansvar for — at man da vedtager en regel så lig de almindelige bestemmelser som muligt. Jeg er overbevist om, at man, når man kommer til at arbejde med reglen i praksis, vil erkende, at man udmærket kunne have fulgt landsretten. I betragtning af, at det drejer sig om så grundlæggende love, kan jeg stemme for dem med de ændringer, der er foreslået, og som i væsentlig grad kun er ændringer vedrørende lovenes forholdsvis tidlige revision.

(Kort bemærkning).

Aksel Larsen: Jeg kan ikke erklære mig enig med det ærede medlem hr. Kristen Amby. Sålænge jeg har været medlem af tinget; har jeg, når lejlighed gaves, krævet, at man fik domstolsgarantier i tilfælde af administrativ indespærring, og når det ærede medlem hr. Kristen Amby nu selv erkender farligheden af administrativ inde-

spærring, er det naturligvis en glæde. Det havde været rart, hvis vi i de 22 år, der er gået med tale om denne sag, havde fået nogen støtte.

I forfatningskommissionen behandlede vi sagen i 7 år, og jeg rejste gang på gang spørgsmålet der. Det var først under forfatningskommissionens allersidste møder, at man fra de øvrige kommissionsmedlemmers side begyndte at tale reelt om det og anerkendte, at her lå et problem. Da der så var opnået enighed i forfatningskommissionen om, at man måtte gennemføre denne reform, diskuterede vi meget indgående, om man skulle følge den almindelige regel med 24 timers fristen, eller man af praktiske grunde måtte fastsætte en længere frist. Jeg skal gerne oplyse, at det var fra andet hold, ikke fra min side, man krævede 24 timers reglen overført på disse forhold, medens jeg modsatte mig det, idet jeg mente, det var for stram en bestemmelse, som man ikke kunne have i disse forhold. Vi overvejede sagen meget indgående, og man var i forfatningskommissionen, hvis forhandlinger blev fulgt af partierne, enig om, at der skulle sættes en noget længere frist end de 24 timer; nu måtte man i praksis se på, hvor lang fristen skulle være. Såvidt jeg kan se — når vi ser bort fra forholdet vedrørende sindssyge; der er det vel et problem, om 5 dages fristen kan fastsættes på samme måde som ved andre love — er lovforslagene, hvad denne frist angår, udformet i overensstemmelse med, hvad man var enig om at lægge i den nye grundlovs bestemmelser. Efter min opfattelse kan landsretten ikke bagefter komme og sige: vi vil fortolke, hvad folkettinget i sin tid mente med den nye grundlov. Det må være folketingets sag.

(Kort bemærkning).

Kristen Amby: Med hensyn til det sidste spørgsmål vil jeg blot sige til det ærede medlem hr. Aksel Larsen, at der står ikke noget i den nye grundlovsbestemmelse om, hvor lang fristen skal være. Denne bestem-